

ІЗ ІСТОРІЇ МЕДИЦИНИ СУМЩИНИ. ЗЕМСЬКА МЕДИЦИНА НА ЛЕБЕДИНЩИНІ

Мокруха О., студентка;
Лебединське медичне училище
імені проф. М.І. Сітенка - КЗ СОР,
група 2фА

Активізувався розвиток медицини у нашому краї з 1 січня 1864 р., коли в Росії було видано Положення про організацію земських установ, що стало основною умовою створення земської медицини.

Під час роботи над проектом мене зацікавила особистість лікаря – Костянтина Олександровича Зільберніка (його ім'я носить Лебединська районна лікарня).

Двадцятирхорічний випускник Харківського університету Костянтин Зільбернік прибув до Лебедину у 1878 році.

Лікарня на цей час знаходилась у приватному будинку, медичного персоналу не вистачало, а населення повіту більше довіряло народним цілителям та народним засобам. Він очолив перше відділення лікарні та енергійно взявся за організацію медичної допомоги у місті Лебедині та навколишніх селах.

Це був якраз період розвитку та становлення земства. Тож Костянтин Олександрович звернувся за підтримкою до лебединських меценатів, і у 1901 році було закладено фундамент хірургічного відділення лікарні, а через два роки відділення уже працювало. До речі, сьогодні дане відділення теж працює за своїм призначенням і є найкращим у лікарні.

Особливу увагу Зільбернік приділяв підвищенню кваліфікації медичних кадрів. Завжди учився сам і вимагав цього від інших. Йому першому було видане наукове відрядження за кордон на 9 місяців. У Парижі пройшов вдосконалення по хірургії, ознайомився з працею відомих хірургів, організацією хірургічного лікування і надання медичної допомоги взагалі.

Починаючи з 1889 року, він кожного року направляв на підвищення кваліфікації по два, а з 1910 року - по три лікарі.

Який же статус мав медичний працівник на початку ХХ століття?

Із цим запитанням я звернулася до історика, краєзнавця, члена Союзу письменників України. Який у своїй книзі «Лебедія» присвятив темі розвитку медицини на Лебединщині цілий розділ.

Ось що про статус медичного працівника на початку ХХ ст. розповів Борис Іванович: «Статус медичного працівника на той час був вищий, ніж тепер голови адміністрації. Зільберніку земство дало будинок, у якому, до речі, сьогодні розміщується художній музей. Він там жив, приймав хворих. Не кожному дається такий будинок і в наш час. Заробітна плата була відповідна – 600 крб, а корова коштувала – 15 крб. Помічник лікаря отримував 300 – 400 крб».

За сприяння К.О.Зільберніка при лікарні було організовано консультативний центр, де жителі Лебединщини отримували допомогу.

Населення все більше довіряло хірургії. У 1906 році кількість операцій в лікарні нараховувала 758, на початок 1910 року – 962, а в 1914 році – 1004. По об'єму і характеру операцій Лебединська лікарня була найкращою серед повітових лікарень губернії. За цей період кількість складних операцій зросла до вісімдесяти.

Костянтин Олександрович вимагав від персоналу високої професійної майстерності. Особливо вимогливо ставився до операційних медсестер. Валентина Дмитрівна Чирва, старша операційна сестра Лебединського хірургічного відділення (1960 – 19 років) яка з початку своєї трудової діяльності довгий час працювала із Шокат Лук'янівною Асмаян, операційною медсестрою, що знала і працювала разом із К.О.Зільберніком розповіла: «Шокат Лук'янівна згадувала про Зільберніка як про принципового, вимогливого керівника. Він виховував медичний персонал. Костянтин Олександрович вимагав дотримання порядку і високої точності під час виконання операцій. Це допомагало в роботі».

Підсумком діяльності земського лікаря стало будівництво лікарні та організація консультативної допомоги на Лебединщині. Його ім'я із 1920 р. носить Лебединська районна лікарня.

Керівник: Кобзар М.І., викладач